

Text > NATÀLIA MONTESINOS CERRO va néixer a Barcelona (1967), però viu a Girona des dels vuit anys. Infermera de professió, fa més de trenta-cinc anys que es dedica a tenir cura de les persones. Des de molt joveneta, la seva principal afició ha estat la lectura, però ara, després de tots aquests anys de llegir llibres, s'ha plantejat el repte d'escriure totes aquelles històries que té per explicar, amb la illusió que algun dia algú les llegeixi. És per això que s'ha inscrit a l'Aula d'escriptura de Girona: per adquirir les eines necessàries que l'ajudin a construir un bon relat.

Hinc illae lacrimae

Una boirina fina s'escampava entre els arbres a mesura que la nit començava a cobrir el bosc que envoltava el cementiri. En Tomàs, que n'era el guarda feia ja quaranta anys, va avançar entre les sepultures, capcot, arrossegant els peus i esbufegant. Va aixecar el cap quan uns pardals van alçar el vol i van passar de pressa sobre seu, formant un petit esquadró.

Després del sepeli d'aquell matí, els enterramorts havien cobert l'obertura del nínxol amb una làpida provisional. Abans de marxar, li corresponia verificar que hagués quedat ben segellada.

La va veure allà, plantada davant del sepulcre recent, amb un posat hieràtic: una figura llarga, prima i desmanegada, amb un vestit negre fins a mitja cama i un atapeït vel cobrint-li la cara. Duia un rosari de plata entortolligat a les mans de dits ossuts. Un lleuger tuf de putrefacció empudegava l'aire, i li va fer arrufar el nas. Mentre li posava suaument la mà damunt l'espatlla per no espantar-la, va dir fluixet: «Senyora..., haig de tancar d'aquí a cinc minuts». Ella va tombar a penes el cap, quasi sense immutar-se. En Tomàs va girar cua sense esperar resposta, i es va dirigir a la sortida tot rumiant en la inscripció que havia llegit de reüll:

Fermí Alinyà Bergot, vidu de Cecília Gomis Rabassa
1939-2025
Hinc illae lacrimae

Amb pas lleuger, va baixar pel caminet. La fullaraca caiguda cruixia sota els seus peus. Tot i la penombra, la podia veure moure's com un onatge suau: la vida hi bullia a sota.

Va esperar fins a vint minuts al costat de la reixa de ferro que tancava el recinte, però la dona no va aparèixer. Maleint la seva sort, va recular fins al lloc de l'enterrament. No hi va trobar ningú. Les tenebres engolien ja l'indret, i un silenci sepulcral, només trencat per la remor de les fulles dels arbres agitant-se amb el vent, havia caigut, feixuc, sobre el cementiri. Les ombres s'estenien entre les tombes, i en acostar-se a un clot fosc i pudent, uns escarabats gegants van sortir corrents i el van fer retrocedir, fastiguejat.

Ja era nit tancada i una boira tèrbola li impedia veure per on caminava. Va encendre la llanterna que duia al sarró, però no va ser a temps d'evitar entrebancar-se amb l'arrel d'una alzina, i, en caure, va topar amb el cap a terra. Va quedar estès sobre les fulles en descomposició. La llum va parpellejar uns instants i després es va apagar. Uns ratpenats van sortir d'entre els arbres, volant en cercles erràtics. «Maleïdes rates amb ales!», va exclamar abans de perdre els sentits.

Quelcom va fer que recobrés el coneixement abans de l'alba. Uns cruixits quasi inaudibles, com d'ungles esgarapant la pedra freda. Es va estremir. Una brisa fresca i humida, amb olor de rosada, xiulava entre els arbres. El cel negre clarejava per l'horitzó. Es va incorporar lentament mentre buscava la llanterna a les palpentes. Es va posar dempeus i es va dirigir cap a la porta del cementiri, que havia romàs oberta tota la nit. En passar al costat d'unes sepultures situades arran de terra, els ulls li van quedar clavats en una de les més antigues, la que tenia la creu de pedra erosionada pel pas del temps. El sòl es veia remogut, com si l'haguessin volgut profanar.

Va sortir corrent, com ànima que s'emporta el diable, en distingir el que penjava d'un dels braços de la creu —un rosari de plata com el que havia vist en mans d'aquella dona endolada— i en desxifrar, esgarriat, el que hi havia gravat de forma rudimentària, ja desgastat pel transcurs dels anys:

C. G. R.
1942-1967
Hinc illae lacrimae

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **RUTH ORTES** és alumna d'il·lustració de l'Escola Municipal d'Art de Girona.